

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/18/2015
Identifikačné číslo spisu: 6713207745
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:6713207745.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: TRANSMEDIC SLOVAKIA, s. r. o., so sídlom Lazovná 68, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 020 982, zast. spoločnosťou: Advokátska kancelária Patajová Pataj s. r. o., so sídlom J. Chalúпку 8, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 867 519, proti odporcovi: GlobePharm s. r. o., so sídlom Hodžova 16, 960 01 Zvolen, IČO: 45 709 530, o zaplatenie 4 787,69 eur s príslušenstvom, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. augusta 2014 č. k. 41Cob/183/2014-138, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen uznesením č. k. 10Cb/14/2013-125 zo dňa 19. februára 2014 odporcovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že mal preukázané, že odporca je právnickou osobou, ktorá je v zmysle Obchodného zákonníka založená za účelom podnikania. Po zhodnotení majetkových pomerov odporcu okresný súd zistil, že jeho pomery nemožno považovať za nepriaznivé do takej miery, aby mu zabráňovali zaplatiť súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu vo výške 287 eur. V predmetnej veci s ohľadom na majetkové pomery odporcu a výšku súdneho poplatku nemožno podľa názoru okresného súdu uvažovať o možnosti, že požadovanie splnenia jeho povinnosti zaplatiť súdny poplatok by bolo spôsobilé nepriaznivo sa dotknúť jeho práva na súdnu ochranu. Odporca disponuje s pohľadávkami voči tretím osobám, ktorých výška mnohonásobne prevyšuje výšku vyrubeneho súdneho poplatku v predmetnom konaní a vo svojom podnikaní za rok 2012 vykázal zisk, pričom výnosy z podnikateľskej činnosti odporcu v období roku 2012 (359 059,88 eur) mnohonásobne prevyšujú výšku v danom konaní vyrubeneho súdneho poplatku. Konštatoval, že pomery odporcu ako právnickej osoby, založenej za účelom podnikania by odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, pokiaľ by sa dostal do ťaživej finančnej situácie z dôvodov, ktoré by neboli v príčinnej súvislosti s jeho podnikaním, napr. z dôvodu vyššej moci. V prejednáwanej veci odporca v žiadosti o priznanie

oslobodenia od súdnych poplatkov poukázal len na svoje momentálne majetkové a ekonomické pomery. Okresný súd mal za to, že pomery odporcu priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov neodôvodňujú, a preto odporcovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, a to ani sčasti.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 20. augusta 2014 č. k. 41Cob/183/2014-138 vyššie uvedené uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že napadnuté uznesenie okresného súdu je vecne správne, a preto ho podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Vychádzajúc zo zistení súdu prvého stupňa uviedol, že pri rozhodovaní o oslobodení od súdnych poplatkov súd prihliada k majetkovým a finančným pomerom žiadateľa. Rozhodnutie o žiadosti musí odpovedať tomu, aby účastníkovi nebolo len pre jeho majetkové a finančné pomery znemožnené uplatňovanie alebo bránenie jeho práva. Zároveň pri rozhodovaní o oslobodení od súdnych poplatkov musí mať splnenú aj druhú podmienku, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. O zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva ide najmä vtedy, ak už zo skutkových tvrdení odporcu bez toho, aby bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie je nepochybné, že nemôže byť vo veci vyhovené. Súd pri rozhodovaní o oslobodení od súdnych poplatkov prihliada tiež k výške súdneho poplatku, k nákladom, ktoré si pravdepodobne vyžiada dokazovanie, k povahe uplatneného nároku a pod.

Odvolací súd posúdil splnenie oboch zákonom stanovených podmienok (§ 138 ods. 1 O. s. p.) pre oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom prihliadol k povahe spoplatneného úkonu, a to zaplata sumy 4 787,69 eur s príslušenstvom a k výške súdneho poplatku, ktorý v predmetnom konaní predstavuje sumu 287 eur. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu v tom, že u odporcu nie sú splnené predpoklady pre oslobodenie od poplatkovej povinnosti z dôvodu jeho nepriaznivej majetkovej situácie vzhľadom na to, že disponuje pohľadávkami voči tretím osobám, ktorých výška mnohonásobne prevyšuje výšku vyrubeného súdneho poplatku a tiež, že vo svojom podnikaní za rok 2012 vykázal zisk. Odvolací súd zároveň poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV ÚS 748/2013-14 zo dňa 12. 12. 2013, z ktorého vyplýva, že „nedostatok finančných prostriedkov sťažovateľky (právnickej osoby), nemôže byť sám osebe dôvodom na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.“ Odporca ako podnikateľ tiež nepreukázal, že by sa dostal do nepriaznivej finančnej situácie v dôsledku vyššej moci, pričom nepriaznivá finančná situácia odporcu nie je dôsledkom skutočností, ktoré majú pôvod v podnikaní a s podnikaním nevyhnutne súvisia. Odvolací súd sa tiež stotožnil s názorom okresného súdu, že inštitút oslobodenia od súdnych poplatkov nemôže slúžiť ako akési subvencovanie podnikateľov a že jeho zmyslom a účelom je zabezpečenie proti situáciám, kedy by sa určitý subjekt nemohol dovoliť ochrany svojho porušeného alebo ohrozeného práva alebo právneho záujmu na súde len preto, že mu to nedovoľuje jeho finančná situácia, a teda, aby bolo v každom prípade zaručené jeho ústavné právo na prístup k súdu a na súdnu ochranu.

K odvolacej námietke odporcu, že navrhovateľ voči nemu vedie viac sporov, kde mu vznikla poplatková povinnosť odvolací súd uviedol, že pri rozhodovaní o oslobodení od súdnych poplatkov v danej veci nemožno prihliadať na počet súdnych konaní, v ktorých je odporca účastníkom konania, pretože bez riadneho preukázania finančných a majetkových pomerov táto skutočnosť sama o sebe nemôže byť dôvodom pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Odvolací súd zároveň prihliadol aj na to, či je kumulatívne splnená druhá podmienka pre oslobodenie od súdnych poplatkov, a to, či nejde o svojvoľné uplatňovanie alebo bránenie práva. V danom prípade odporca v odvolaní neuviedol relevantné skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo nepochybné, že vo veci mu môže byť vyhovené.

Odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd dospel k správne záveru, že majetkové pomery odporcu neodôvodňujú priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, pričom v danom prípade nebola splnená ani druhá podmienka pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, a to, že nejde o svojvoľné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. augusta 2014 č. k. 41Cob/183/2014-138 podal odporca dovolanie, a to z dôvodov § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), pričom prípustnosť dovolania vyvodil z § 237 písm. f) O. s. p.

Poukazujúc na ust. § 138 ods. 1 O. s. p. odporca uviedol, že z podaného odporu proti platobnému rozkazu je nepochybné, že v danom prípade sa nejedná o svojvoľné uplatňovanie alebo bránenie práva, na strane druhej nie je v súčasnosti vo finančných možnostiach odporcu požadovaný súdny poplatok uhradiť z dôvodu, že v spojení s takmer 80 % poklesom tržieb z maloobchodného predaja v nadväznosti na hospodársku krízu, rastom vstupov sa odporca dostal do nepriaznivej ekonomickej situácie, a preto žiada oslobodenie od súdnych poplatkov. Odporca poukázal tiež na to, že žalobca vedie proti odporcovi ďalšie spory, v ktorých vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Odporca v dovolaní tiež odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/37/2000.

Odporca je toho názoru, že skutočnosť, že v rokoch 2011 a 2012 dosiahol určité výnosy ešte nie je predpokladom pre dosiahnutie porovnateľných výnosov aj v roku 2013.

Pokiaľ sa odvolací súd argumentačne nevyrovnal s obranou odporcu a jej dôvodmi, tak svojim postupom porušil základné právo odporcu na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Z uvedených dôvodov považuje odporca napadnuté rozhodnutie za neobhájiteľné, neudržateľné a nepreskúmateľné, pretože z dovolaním napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé na základe akých dôvodov dospel súd k jednotlivým záverom.

Odporca ďalej poukázal na ust. § 167 ods. 2 O. s. p., § 157 ods. 2 O. s. p., čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 209/04 z 23. júna 2004.

V závere dovolania odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. augusta 2014 č. k. 41Cob/183/2014-138 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby (len) v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, dosiahol nápravu, prípadný pád konania alebo nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním - a ani pokiaľ je procesne prípustné - úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; a so zreteľom na ktorú dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď. § 243a ods. 2 veta druhá O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V preskúmvanej veci odporca napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme uznesenia, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Dovolanie podal odporca osobne na Okresný súd Zvolen

28. októbra 2014.

Podľa právnej úpravy účinnej v čase podania dovolania je v zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p.

Podľa právnej úpravy účinnej v čase podania dovolania je v zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V preskúmvanej veci nejde o žiaden z prípadov uvedených v § 239 O. s. p. Napadnutým uznesením bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa bez toho, aby odvolací súd vyslovil v potvrdzujúcom uznesení prípustnosť dovolania. Odvolací súd nerozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska a nejde ani o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdil otázku prípustnosti dovolania odporcu v zmysle základného princípu právneho štátu, t. j. ochrana dôvery občana v právo („kto konal s dôverou v nejaký zákon, nemá byť vo svojej dôvere sklamaný“) podľa právnej úpravy účinnej v čase podania dovolania. Na tomto mieste je potrebné dodať, že podľa právnej úpravy účinnej v čase rozhodovania nie je dovolanie prípustné, pokiaľ ide o uznesenie o oslobodení od súdnych poplatkov, pretože v zmysle ust. § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu (§ 239 O. s. p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (t. j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne by aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Odporca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a) až e) a g) O. s. p. nenamietal a existencia týchto väd v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia odporcu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. ide aj vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Odporca odňatie možnosti konať pred súdom vidí v tom, že odvolací súd sa v uznesení argumentačne nevyrovnal s obranou odporcu a jej dôvodmi, napadnuté rozhodnutie je neobhájiteľné, neudržateľné a nepreskúmateľné, pretože z neho nie je zrejmé na základe akých dôvodov dospel súd k jednotlivým záverom.

Odporca teda namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa ust. § 167 ods. 2 O. s. p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa opakovane Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s

predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Odvolací súd svoj výrok založil na aplikácii ust. § 138 ods. 1 O. s. p., v odôvodnení posúdil splnenie oboch zákonom stanovených podmienok pre oslobodenie od súdnych poplatkov, prihliadol k povahe spoplatneného úkonu ako aj k výške súdneho poplatku. Zároveň sa vysporiadal s námietkami odporcu uvedeným v odvolaní, pričom tieto odporca opätovne uvádza v dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dospel k záveru, že závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutej časti rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 167 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

V súvislosti s ďalšou výhradou odporcu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je totiž v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Odporca namietal aj to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorý ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné, nebola preukázaná existencia namietanej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.